

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

TEMNÉ HLBINY

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Robert Bryndza

TEMNÉ HLBINY

OD AUTORA KNIŽNÉHO HITU DIEVČA V ĽADE

TEMNÉ HLBINY

**ROBERT
BRYNDZA**

ĎALŠÍ PRÍPAD ERIKY FOSTEROVEJ

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy:

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, podniky, organizácie, miesta a udalosti iné ako bežne známe sú buď produktom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo miestami je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

DARK WATER

Robert Bryndza

DARK WATER © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

© Grada Publishing, a.s., 2018

Z anglického originálu Dark Water, vydaného nakladateľstvom Boukouture v roku 2016, preložila Jana Kupková

Zodpovedná redaktorka Anita Ponešová

Grafická úprava a sadzba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v roku 2018

Tlač CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-2315-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-2314-8 (pdf)

ISBN 978-80-247-2219-1 (print)

Na Slovensku objednávajte knihy na adrese:

Zásielková služba Grada Slovakia, spol. s r. o., Moskovská 29, 811 08 Bratislava,

Slovensko, tel.: 02/556 45 189, fax: 02/556 45 289, e-mail: grada@grada.sk,

www.grada.sk.

Pre Martu

Tak ako najkrajší kvet spáli mráz,
smrť privčas pokryla ju osuľou.

WILLIAM SHAKESPEARE, *Romeo a Júlia*
(preklad Jozef Kot)

PROLÓG

JESEŇ 1990

Bola chladná noc na konci jesene. Telo zhodili do nepoužívaného lomu. Vedeli, že je to opustené miesto, kde je voda veľmi hlboká. Ale nevedeli, že ich niekto sleduje.

Dorazili pod rúškom tmy niekedy okolo tretej nadržanom. Od domov na konci dediny prechádzali cez malé prázdne štrkové parkovisko do obrovského parku prístupného verejnosti. Svetlá mali zhasnuté a auto na nerovnom teréne poskakovalo a drkotalo. Vošli na cestičku, ktorú o chvíľu z obidvoch strán zahalil hustý les. Tma bola hustá a vlhká, svetlejšie bolo len nad korunami stromov.

Ich výprava nebola v žiadnom prípade nenápadná. Motor rachotil, a ako sa auto nakláňalo zo strany na stranu, perovanie stonalo. Pozvoľna zastavili, pretože sa stromy rozostúpili a v zornom poli sa objavil vodou zaplavený lom.

Nevedeli, že pri lome v starej opustenej chalupe, ktorá bola takmer skrytá v hustom kroví, nelegálne býva samotársky starý bezdomovec. Keď sa auto objavilo a zastavilo na okraji lesa, starý muž stál vonku. Pozeral sa na oblohu a obdivoval jej krásu. Opatrne prešiel za krovie a pozoroval. V noci sa pri lome často objavovali miestne deti, feťáci aj dvojice hľadajúce vzrušenie. Darilo sa mu ich vystrašiť a odohnať.

Mesiac sa na okamih predral medzi mraky. Dve postavy vystúpili z auta, zozadu vytiahli niečo objemné a niesli to k loďke pri vode. Prvá postava vliezla dovnútra a pomáhala druhej s dlhým balíkom. Spôsob, akým sa balík prehýbal a padal, ho viedol k hrôzostrašnej domnienke, že ide o telo.

Nad hladinou sa niesol tichý šplechot vesiel. Muž si rukou zakryl ústa. Vedel, že by sa mal odvrátiť, ale nemohol. Keď loďka doplávala do stredu lomu, šplechot stíchol. Medzi mrakmi sa opäť predral kúsok mesiaca a osvetlil kruhy, ktoré sa od loďky šírili po hladine.

Muž zadržal dych a pozoroval postavy, ktoré sa o niečom dohadovali. Ich hlasy zneli len ako tiché rytmické mrmlanie. Vzápätí sa rozhostilo ticho. Postavili sa a loďka sa naklonila na bok, takže jedna z postáv takmer prepadla cez okraj. Keď získali stabilitu, zodvihli balík. Zarinčali reťaze, ozvalo sa šplechnutie. Hodili ho do vody. Mesiac sa vynoril spoza mraku a jasným svetlom ožiaril loďku. Miesto, kam balík dopadol, sčerili rozbúrené kruhy vln.

Starec teraz videl obidve postavy v loďke a zreteľne rozoznával ich tváre.

Zhlboka vydýchol dlho zatajovaný dych. Ruky sa mu chveli. Nechcel žiadne problémy. Celý život strávil tým, že sa snažil problémom vyhnúť, ale zdalo sa, že si ho vždy nájdu. Studený vietor začal víriť suché lístie, ktoré mu ležalo pri nohách. Cítil ostré svrbenie v nose. Kým mohol niečo spraviť, hlasito kýchol. Zvuk sa odrazil od hladiny. Postavy v loďke sa strhli, začali sa obzerať a pátrať pohľadom po brehu. A potom ho zbadali. Otočil sa na útek. Potkol sa o koreň stromu a pri páde na zem si vyrazil dych.

TEMNÉ HLBINY

Voda pod hladinou nepoužívaného lomu bola stojatá, chladná a tmná. Telo rýchlo klesalo. Jeho váha ho sťahovala nižšie, nižšie a nižšie, až sa nakoniec zaborilo do mäkkého ľadového bahna.

Ležala tam pokojne a nerušene veľa rokov. Takmer v mieri. Ale hore nad ňou, na súši, práve začínala nočná mora.

KAPITOLA 1

PIATOK, 28. OKTÓBRA 2016

Detektív šéfinšpektor Erika Fosterová prekrížila paže cez objemnú záchrannú vestu, aby sa chránila pred mrazivým vetrom. Lutovala, že si nezobrala teplejšiu vetrovku. Malý nafukovací záchranný čln Metropolitnej polície čeril hladinu Hayeského lomu a ťahal za sebou kompaktný transpondér, ktorý skenoval dno hlboko pod nimi. Nepoužívaný zaplavený lom sa nachádzal uprostred Hayeského parku, čo predstavovalo 91 hektárov lesa a vresovísk neďaleko Hayes na predmestí južného Londýna.

„Hĺbka je 23,7 metrov,“ oznámila seržantka Lorna Crozierová, ktorá zodpovedala za jednotku potápačov. Nakláňala sa v prednej časti člnu nad obrazovkou, kam sa prenášali výsledky zo sonaru. Atramentovo fialové škrvny sa po monitore rozpíjali ako modrina.

„Takže – bude ťažké objaviť to, čo hľadáme?“ opýtala sa Erika, ktorá zaznamenala tón jej hlasu.

Lorna prikývla. „Nájsť čokoľvek v hĺbke väčšej ako dvadsať metrov je ťažké. Moji potápači môžu dolu zostať len krátko. Bežný rybník alebo kanál je hlboký pár metrov. Dokonca aj Temža je počas vysokého prílivu hlboká len desať až dvanásť metrov.“

„Tam dolu môže byť hocičo,“ poznamenal detektív John McGorry, ktorý sa tiesnil na malom plastovom sedadle vedľa Eriky. Sledovala mladíkov pohľad skúmajúci sčerenú hladinu. Bolo vidieť len na pár metrov, potom sa voda zmenila na rozvírené temné tiene.

„Chcete sa mi posadiť do lona?“ osopila sa naňho, keď sa cez ňu nakláňal, aby videl ponad okraj.

„Ospravedlňujem sa, šéfka.“ Zasmial sa a odsunul sa po sedadle. „Videl som jeden program na Discovery Channel. Vedeli ste, že je zmapovaných len päť percent oceánskeho dna? Oceány zaberajú sedemdesiat percent zemského povrchu, čo znamená, že šesťdesiat päť percent Zeme, a to vrátane súše, je *nepreskúmaných*...“

Na brehu, dvadsať metrov od nich, sa vo vetre kývali zhluky suchého trstia. Na trávniku stálo zaparkované veľké sprievodné nákladné auto, vedľa ktorého si nepríliš početný podporný tím pripravoval potápačský výstroj. Ich oranžové plávacie vesty predstavovali v pochmúrnom jesennom popoludní jediné farebné bodky. Za nimi sa ťahali kriky útesovca a vresu v kombinácii sivých a hnedých farieb. V diaľke bolo vidno skupinky holých stromov. Čln doplával k protiľahlému brehu lomu a spomalil.

„Otočíme sa,“ povedal mladý policajný dôstojník Barker, ktorý sedel pri kormidle závesného motora. Ostro zatočil, aby sa vydali napäť, a vodnú hladinu tak zdolali už šiestykrát.

„Myslíte, že nejaké ryby, napríklad úhor, mohli tam dolu dorásť do... hmm, super rozmerov?“ opýtal sa John a obrátil pohľad, v ktorom sa odrážalo nadšenie, na Lornu.

„Keď som sa potápala, videla som celkom veľkých sladkovodných rakov. Hoci tento lom nemá prítok, takže všetko, čo žije pod hladi-

nou, je sem zanesené,“ odpovedala Lorna, ktorá jedným okom stále sledovala obrazovku sonaru.

„Vyrastal som neďaleko odtiaľto, v St Mary Cray, a tam v chovproduktu predávali mláďatá krokodílov..“ John zmlkol a otočil sa na Eriku, ktorá zdvihla obočie.

John bol vždy pozitívny a utáraný, s čím si vedela poradiť. Len sa obávala služby s ním na rannej zmene.

„John, my ale nehľadáme krokodíla. My hľadáme desať kíľ heroínu zabaleného vo vodotesnom kontajneri.“

John sa na ňu pozrel a prikývol: „Prepáčte, šéfka.“

Erika skontrolovala hodinky. Bolo takmer pol štvrtej.

„Akú cenu to má na ulici? Tých desať kíľ?“ opýtal sa dôstojník Barker zo svojho miesta pri kormidle.

„Štyri milióny libier,“ odpovedala Erika s pohľadom opäť stočeným na zábery sonaru mihotajúce sa po obrazovke.

Barker zahvízdal. „Predpokladám, že sem ten kontajner hodili schválne?“

Erika prikývla. „Jason Tyler, ten chlap, ktorého máme vo väzbe, čakal, pokým sa všetko neupokojí, než si to príde vyzdvihnúť..“

Už nedodala, že ho vo väzbe môžu držať len do rána.

„Naozaj si myslel, že sa mu to podarí nájsť? My sami s tým budeme mať problém, a to sme skúsení potápači,“ poznamenala Lorna.

„So štyrmi miliónmi libier na ceste? Hej, myslím, že mal v pláne sa pre ten balík vrátiť,“ opáčila Erika. „Dúfame, že z igelitových obalov vo vnútri kontajnerov získame jeho odtlačky prstov.“

„Ako ste zistili, že ho zhodil práve tu?“ opýtal sa Barker.

„Od jeho manželky,“ odpovedal John.

Barker sa naňho zahľadel pohľadom, ktorému môže porozumieť len iný muž, a zapískal.

„Počkajte. Toto by niečo mohlo byť. Vypnite motor,“ povedala Lorna, ktorá sa nakláňala bližšie k malej obrazovke.

Vo víre fialových tieňov sa mihol malý čierny útvar. Barker vypol závesný motor, takže sa rozhostilo ticho prerušované len šplechotom vody, keď člň spomaľoval. Vstal a prešiel k Lorne.

„Skenujeme plochu štyroch metrov od člnu všetkými smermi,“ povedala Lorna a jej malá ruka nasledovala šmuhu na obrazovke.

„Rozmery zodpovedajú,“ súhlasil Barker.

„Takže si myslíte, že je to ono?“ opýtala sa Erika. Cítila, ako jej vlna nádeje zaplavuje hrudník.

„Mohlo by,“ odpovedala Lorna. „Alebo by to mohla byť stará chladnička. S istotou to nebudeme vedieť skôr, kým sa tam dolu nepozrieme.“

„Potopíme sa tam ešte dnes?“ naliehala Erika v snahe zostať pozitívna.

„Dnes zostanem na súši. Ponor som absolvovala včera a musíme dodržiavať odpočinok,“ odpovedala Lorna.

„Kde ste včera boli?“ opýtal sa John.

„V Rotherhithe. Museli sme z jazera v prírodnej rezervácii vyloviť samovraha.“

„Páni! Nájsť telo hlboko pod vodou tomu všetkému isto dodá celkom novú úroveň obludnosti, je to tak?“

Lorna prikývla. „Našla som ho ja. Tri metre pod hladinou. Hľadala som v nulovej viditeľnosti a zrazu som rukami stisla členky. Išla som smerom hore a cítila som, že sa dotýkam nôh. Stál na dne.“

„Bože! Stál pod vodou?“ čudoval sa John.

„Stáva sa to. Súvisí to nejak so zložením plynov v tele a procesom rozkladu.“

„Musí to byť fascinujúce. Pri polícii som len zopár rokov, a toto je prvýkrát, čo pracujem s tímom potápačov,“ povedal John.

„Nachádzame tony prišerných vecí. Najhoršie je, keď nájdeme tašku plnú šteniat,“ brzdil ho Barker.

„Pankharti. Pri polícii som už dvadsaťpäť rokov a každý deň zisťujem, ako veľmi vedia byť ľudia odporní.“ Erika si všimla, ako sa k nej na okamih všetci prítomní otočili. Videla, ako premýšľajú o tom, koľko má vlastne rokov. „A čo tá anomália? Ako rýchlo sa môžete dostať tam dolu a vyloviť ju?“ opýtala sa a vrátila tak ich pozornosť k sonaru na obrazovke.

„Myslím, že ju označíme bójkou a znovu sa potopíme,“ odpovedala Lorna a prešla na bok člna, kde pripravila malú oranžovú signálnu bójku so zaťaženým lankom. Hodila závažie cez okraj a to rýchlo zmizlo v hlbokjej temnej vode a vlieklo za sebou lanko. Bójku nechali pohojdávať sa na hladine, policajný dôstojník Barker naštartoval motor a vydal sa naprieč vodnou plochou.

Asi o hodinu neskôr mali preskúmaný celý lom a identifikovali tri možné anomálie. Erika s Johnom vystúpili na breh, aby sa zohriali. Neskorý októbrový deň sa pomaly končil, zatiaľ čo sa s čajom v plastových pohároch chulili vnútri nákladného auta. Pozorovali potápačský tím pri práci.

Lorna stála na brehu a v ruke držala jeden koniec zaťaženého lana, ktorému sa hovorí jackstay. Lano viedlo pod hladinu do

vody, ďalej po dne lomu a znovu sa objavilo nad hladinou niekoľko metrov od brehu. V člne ukotvenom vedľa prvej bójky stál policajný dôstojník Barker, ktorý držal v ruke druhý koniec napnutého jackstaya. Prešlo desať minút od chvíle, kedy pod hladinou zmizli dvaja potápači. Ponorili sa každý na jednom konci jackstaya. Prehľadávali dno lomu a stretnúť sa mali uprostred. Vedľa Lorny sa skláňal k malej komunikačnej jednotke veľkosti aktovky ďalší člen potápačského tímu. Erika počula hlasy potápačov, ktorí v maskách hovorili do vysielacky.

„Nulová viditeľnosť, zatiaľ nič... O chvíľu sa musíme stretnúť uprostred...“ bolo počuť plechové hlasy z vysielacky.

Erika nervózne potiahla zo svojej elektronickej cigarety a dióda na konci sa červeno rozžiarila. Vydýchla obláčik bielej pary.

Pred tromi mesiacmi bola preložená na policajnú stanicu v Bromley a stále sa snažila zapadnúť a zohrať sa s tímom. Bolo to len niekoľko kilometrov od štvrti Lewisham v južnom Londýne, kde slúžila predtým. Začínala si zvykať na veľký rozdiel, ktorý tých niekoľko kilometrov medzi predmestím Londýna a okrajom grófstva Kent môže znamenať. Pripadala si ako náplava.

Pozrela sa na Johna, ktorý od nej stál asi dvadsať metrov ďaleko a telefonoval. Hovoril a pritom sa smial. Kedykoľvek mal príležitosť, volal svojej priateľke. Za okamih hovor ukončil a vrátil sa nazad.

„Potápači stále hľadajú?“ opýtal sa.

Erika prikývla. „Žiadna správa je dobrá správa... Ale ak toho hajzla budem musieť pustiť...“

Spomenutým hajzlom mala na mysli Jasona Tylera, pôvodne bezvýznamného drogového dealera, ktorému sa ale veľmi rýchlo poda-

rilo ovládnuť distribúciu drog na území južného Londýna a hranici kentského grófstva.

„Držte to lano napnuté, začína sa veľmi šmýkať...“ ozval sa potápačov hlas z vysielacky.

„Šéfka?“ opýtal sa John neistým hlasom.

„Áno?“

„Teraz som hovoril s priateľkou, s Monicou.. Chcela by... chceli by sme vás pozvať na večeru.“

Erika sa k nemu otočila, ale jedným okom stále sledovala Lornu, ktorá pevne zaprela nohy do brehu a z preveseného lana vytvorila malú slučku. „Čože?“

„Veľa som toho o vás Monice rozprával... Samozrejme len to najlepšie. Odvtedy, čo s vami pracujem, som sa naučil plno nových vecí. Vďaka vám je moja práca oveľa zaujímavejšia. Vďaka vám sa chcem stať lepším detektívom... Veľmi rada by pre vás uvarila lasagne. Jej lasagne sú vážne skvelé. A to nevravím preto, že Monica je moja priateľka. Naozaj sú...“ John zmĺkol.

Erika pozorovala medzeru medzi Lornou stojacou na brehu a člnom na hladine. Veľmi rýchlo sa stmievalo. Domnievala sa, že sa potápači musia každú chvíľu stretnúť uprostred. A ak sa stretnú, potom to znamená, že nič nenašli.

„Tak čo na to vravíte, šéfka?“

„John, práve sme uprostred veľkého prípadu,“ odpovedala príkro.

„Nemyslel som dnes večer. Niekedy inokedy? Monica by sa s vami veľmi rada zoznámila. A ak chcete zobrať niekoho ďalšieho, bude to skvelé. Existuje nejaký pán Foster?“